

והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובعد ביתו (טז, ז)

ופירשׁי מתודה עליו עוכותיו ועונות ביתו, והיינו אשתו.

ויל"ע בדשלמה כשאדם מתודח על עונתו הרוי זה י'ידי', אבל כשמתודה על אחר מה שיר כאן י'ידי', אדרבא לכארה הוא ילשון הרע' כשאומר שיש להם עונות, ומצינו בישעיה (ו, ה) שאמר בתוך עם טמא שפטים אנקיכי יושב, ואמרו עליה שהיה בזה חטא לשיה"ר שהזכיר את עונות בני ישראל, ושם הוא חידוש, שכן אין מפרט זאת על אדם מסוים אלא על הכלל, ובתוך הכלל ודאי יש חטאיהם, ומ"מ هوיל"ה, וכ"ש כשאומר על אדם מסוים שחתא דהר"ז לשיה"ר.

וחזין מכאן דכשמצירים חטא של אדם בכדי לבקש מחילה אין זה שיר כלל לדינו לשון הרע, ואדרבא כך הוא צורת בקשת המhilאה.

והנה הדבר פשוט דגם אם הכה"ג ידע בעצמו או באשתו שלא חטאו בשנה זו, דהרי הוא צריך להתודות, לפי שכאודן דרגת האדם כן הוא נתבע יותר. והרמב"ם כתב באגרת (נדפס בגלגול המשניות אבות פ"ב מ"ח) שאליו ידע גודל חובתו היה רואה שכל יום עובר על כל המוזכר בוידוי יותר מכך. ובשם הארץ' לאמורים שהוידי הוא אף על מה שחתא האדם בגלגוליו הקודמים.

מקור: רבי אהרן ליב שטיינמן שליט"א